

**Postanowienie z dnia 1 czerwca 1999 r.**

**II UZ 61/99**

**Nieuzupełnienie na wezwanie sądu braków kasacji w zakresie pełnomocnictwa dla wnoszącego ją radcy prawnego uzasadnia odrzucenie kasacji (art. 393<sup>5</sup> KPC).**

Przewodniczący: SSN Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN:  
Kazimierz Jaśkowski, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Artura S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w K. o rentę inwalidzką w związku ze służbą wojskową, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 marca 1999 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

### **U z a s a d n i e n i e**

Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z dnia 16 marca 1999 r. odrzucił kasację Artura S., ponieważ została wniesiona przez stronę nieuprawnioną. Zdaniem Sądu, kasacja została wniesiona wadliwie, ponieważ wnioskodawca nie uzupełnił jej braków, gdyż nie dołączył upoważnienia dla radcy prawnego. Sąd zwrócił także uwagę, że załączone do pisma z dnia 14 stycznia 1999 r., uzupełniającego braki kasacji, pełnomocnictwo nie zostało udzielone przez związek zawodowy spółdzielni mieszkaniowej. Pełnomocnictwa udzielił Związek Inwalidów Wojennych, a z żadnego z pism nie wynika, aby radcę prawnego wiązał z tą organizacją stosunek o charakterze trwałym. Wnioskodawca zaskarżył powyższe postanowienie zażaleniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych warunków, którym powinna czynić zadość kasacja (art.

393<sup>3</sup> KPC), jest dołączenie przez adwokata lub radcę prawnego umocowanego do sporządzenia i wniesienia kasacji pełnomocnictwa strony, którą reprezentuje. Brak takiego pełnomocnictwa uzasadnia odrzucenie kasacji jako niedopuszczalnej z innych przyczyn (art. 393<sup>5</sup> KPC). W rozpoznawanej sprawie wnoszący kasację radca prawny winien wykazać w Sądzie przyjmującym kasację, że był umocowany do jej sporządzenia i podpisania w imieniu strony skarżącej. Brak ten nie został uzupełniony, czego skutkiem było odrzucenie kasacji przez Sąd drugiej instancji.

Zgodnie z art. 393<sup>4</sup> KPC kasację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, co oznacza, że już w momencie wniesienia jej do tegoż sądu powinna ona czynić zadość wszystkim wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego, w tym także spełniać warunek określony w art. 126 § 3 KPC, zaś obowiązkiem sądu drugiej instancji jest zbadanie czy kasacja odpowiada przewidzianym prawem warunkom. Do obowiązków tego sądu w przypadku wezwania do uzupełnienia braków kasacji należy ocena, czy dokonano tego w zakreślonym terminie.

Skoro Sąd drugiej instancji stwierdził, że mimo upływu terminu udzielonego do nadesłania podpisanego przez stronę pełnomocnictwa dla sporządzającego kasację, nie zostało ono nadesłane, miał podstawę do wydania zaskarżonego postanowienia (art. 393<sup>2</sup> i 393<sup>3</sup> KPC).

Dlatego też Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zażalenia i orzekł jak w sentencji.

=====